

Voorwoord

Zevenentwintig jaar lang lag er een schriftje in mijn bureaula. Niet voor vergadernotities of to-do lijstjes — maar voor de taal die ik om me heen hoorde.

In al die jaren werkte ik in de jeugdhulpverlening. Ik noteerde wat jongeren zeiden, wat hun ouders zeiden, en eerlijk gezegd ook wat collega's soms zeiden of wat ik mezelf hoorde zeggen. Want niemand ontsnapt eraan. Af en toe leverden collega's een parel aan die ik zelf had gemist — die heb ik dankbaar opgenomen.

De uitspraken in dit boekje kwamen voort uit echte gesprekken, in echte situaties. Ze zijn niet opgeschreven om iemand belachelijk te maken. Integendeel — wie in de hulpverlening werkt weet hoe groot de druk kan zijn om je uit te drukken in een taal die niet altijd de jouwe is. Dat mensen daarin soms glijden, is menselijk. En soms ook geniaal.

Want dat is het dubbele van deze verzameling: je ziet meteen dat er iets niet klopt, en tegelijk snap je precies wat er bedoeld wordt. En soms vraag je jezelf af: hoe moet het ook alweer wél?

Dit boekje is geen spotprent. Het is een liefdesverklaring aan iedereen die zijn best deed — in woorden die er net een beetje vandoor gingen.

Piet

Ja, jij bent onzijdig

Je moet de gebeten hond
niet in de bek kijken

Hij neemt iedereen in de
graze

Voor heut en meut eten